

Прича за лаку ноћ

Садржај

Прича месеца: Раскошна ракета

1. Раскошна ракета
2. Шимпанза Чарли и лав Лале
3. Медине пустоловине
4. Дечак у папирном бродићу
5. Срећно семе
6. Учитељева тајна
7. Пустоловине Милице, Шапице и Њушкице
8. Викенд носорога Нолета
9. Омиљени звуци Сунчаног дана
10. Борина награда
11. Мајмуни и капе
12. Прича о паткама
13. Ружица у саксији
14. Цена поноса
15. Тапете усамљене Еме
16. Мала локомотива
17. Велики дрвена кутија за играчке
18. Џумбус, полицијски пас
19. Почасно место
20. Два неваљала миша
21. На обали мора
22. Усамљени семафор
23. Анђели на небу
24. Дуга
25. Змијољубац
26. Снешко Белић
27. Фићин бицикл
28. Шта ћу бити кад порастем?
29. Бане и љубичаста бојица
30. Зашто је море слано?
31. Када се часовник разболео

Јануар

Прича месеца

Раскошна ракета

1 Раскошна ракета

У краљевству Сребрна земља било је време славља. Принц Сребрни момак женио се прелепом принцезом Златом. Краљеви, краљице и племићи из целог света окупили су се у Сребрној земљи да присуствују величанственом венчању. Краљ је својим дворанима наредио да за ову прилику приреде незабораван ватромет. Вредно су прионули на посао и прикупили најбоље прскалице из целог света. Али ту је била и једна врло посебна прскалица – раскошна ракета!

Раскошну ракету су увек чували за сам крај ватромета. Била је прекривена светлуцавим златним папиром, а кад би је упалили, летала је високо у небо и тамо се распр-кавала у милион блештавих звезда. Народ јој се дивио.

Међутим, раскошна ракета је била веома охоло. Дан уочи ватромета, све прскалице су однете у краљевски врт. Сјајна свећа рече: „Ох! Тако сам узбуђена. Замислите, краљ Сребрне земље поручио је специјални ватромет

за венчање. Морамо дати све од себе!“ Крцкави котур одврати: „О, да, морамо. Замислите, све ће очи бити упрте у нас!“

„Мир, мир“, умешао се набусити глас. Све су се прскалице окренуле и угледале Ракету. „Чему толико узбуђење?“, рече Раскошна ракета. „Моји дедови и прадедови учествовали су у овом ватромету, а сад је дошао ред на мене.“ „За нас је ово несвакидашња част“, рече Блештаво витло. „За мене није. Принцу се просто посрећило да се жени управо на дан кад ћу се ја распрснути“, брецнула се Ракета. „О, тешко мени, ала је ово нека разметљива ракета!“, помисли Сјајна свећа дајући све од себе да се не смеје. „Зашто се смејеш?“, љутито ће Ракета. „Ох! Само сам срећна“, одговорила је Сјајна свећа. „Требало би да будеш срећна зато што ти се пружио ретка прилика да будеш са мном!“, рекла је Ракета високо дижући своју шиљату главу. Видећи невероватну охолост Раскошне ракете, Блештаво витло покуша да објасни: „Видиш, обична пристојност налаже да ваља бити срећан због других.“ „Обична?! Али ја нисам нимало обична!“, одвратила је Ракета.

„О, ова је пуна себе“, шапнуо је Крцкави котур осталима. „Нема сврхе да јој ишта објашњавамо“, разборито ће Блештаво витло. У тај мах зачули су како краљ објављује завршетак славља, величанствени ватромет!

Све прскалице, Блештаво витло, Крцкави котур, Сјајна свећа и још неколико њих, послане су у низове и упаљене. Блештаво витло засуло је окупљену гомилу златном кишом. Крцкави котур праскао је: „Бум! Бум!“, док се окретао и окретао, а Сјајна свећа светлела је благим сјајем. На крају је дошао ред и на Раскошну ракету. „Ја сам најбоља“, помислила је спазивши безброј очију како је гледају. Док су сви без даха чекали, краљеви људи упалише фитиљ. Али, где чуда! Раскошна ракета није узлетела. Била је влажна и хладна.

Краљеви људи су покушали још једном, али нису успели да упале Раскошну ракету.

Остале прскалице су се кикотале видећи у каквом је јадном стању Ракета.

Сутра ујутру дошли су краљеви људи да почисте врт. „Уф, која је ово бедна ракета!“, узвикнуо је један од њих. „Је л’ он то рекао БЕДНА?“, зачудила се уображена Ракета. „Не, сигурно је рекао ВРЕДНА ракета“, тешила се.

Наједном ју је неко подигао, сломио и убацио у канту за отпатке. „Јаооо! То боли“, цикнула је Раскошна ракета. „Грдно греше што ме бацају.“

Остале прскалице у канти, које се те вечери такође нису упалиле, јадиковале су: „Баш смо несрећне. Нисмо могле показати краљу како смо лепе.“

„Али ја сам још жива и заблистаћу тако да ће ме видети цео свет!“, казала је Раскошна ракета осмехујући се. После неког времена, неко је просуо канту у реку. Раскошна ракета је сад била само расквашени картон. Тонула је погнуте главе. Тако јој и треба кад је била тако охола!

2 Шимпанза Чарли и лав Лале

Лав Лале је добио нова колица и по-носно их је довукао на игралиште. „Нико не сме да их дира, нити да се вози или игра њима, само ЈА!“, рекао је гласно. Шимпанза Чарли се играо на клацкалицы. Кад би сео на један крај, други би полетео увис и Чарли би се само приземљио, ТУП! Уопште није забавно. Чарли се осврнуо наоколо и угледао Лалета. „Хеј, Лале, дођи да се клацкамо!“, довикнуо му је весело. Лале дође и ускоро су њих двојица уживали летећи горе-доле на клацкалицы. Тада Лалету сину идеја. „Чарли, да ли би хтео да пробаш моја нова колица?“, упитао га је одушевљено.

„Али, Лале, рекао си да нико не сме да их дира“, одвратио му је Чарли изненађено. „Помислио сам да бисмо могли на смену вући један другог. Није уопште забавно кад си сам“, признао је Лале. Тако су њих двојица научили да је игра забавнија кад си спреман да делиш своје играчке!

3 Медине пустоловине

Док је Кика била у школи, њен пас Мрвица весело је бацао меду по кући и на крају га је убацио у корпу за пијацу. „Ајој!“, рече меда. „Одоше ми леђа!“ Корпа је припадала Кикиној мами, која је баш тог дана ишла у куповину. Кад је извадила новчаник да плати, меда упаде у колица за куповину. Колица отклизише даље и, кад су ударила у контејнер за смеће, меда одскочи и упаде у њега. „Ууф!“, узвикнуо је. Тада наиђе камион за одношење смећа и испразни контејнер. „Ћију, ћију!“, зацвркулала је птица и дограбила меду кљуном. Али био јој је претежак, па га је испустила баш док је летела изнад школе. Учитељица Анђа га је пронашла и ставила на полицу са осталим играчкама. Меди је било жао самог себе, али тада је зачуо познат глас: „Откуд ти у школи, медо?“, питала га је Кика. „Ах, дуга прича“, помислио је меда.

4 Дечак у папирном бродићу

Јоца је волео да прави бродиће од папира. Једног дана направио је један такав и ставио га на ормарић поред кревета. Усред ноћи пробудила га је галама. Јоца се зачудио када је угледао капетана и два морнара како се спремају да исплове у његовом папирном бродићу!

„Куда ћете?“, упитао је поспано.

„Што се и ти не укрцаш?“, одвратио је капетан, а Јоца га послуша.

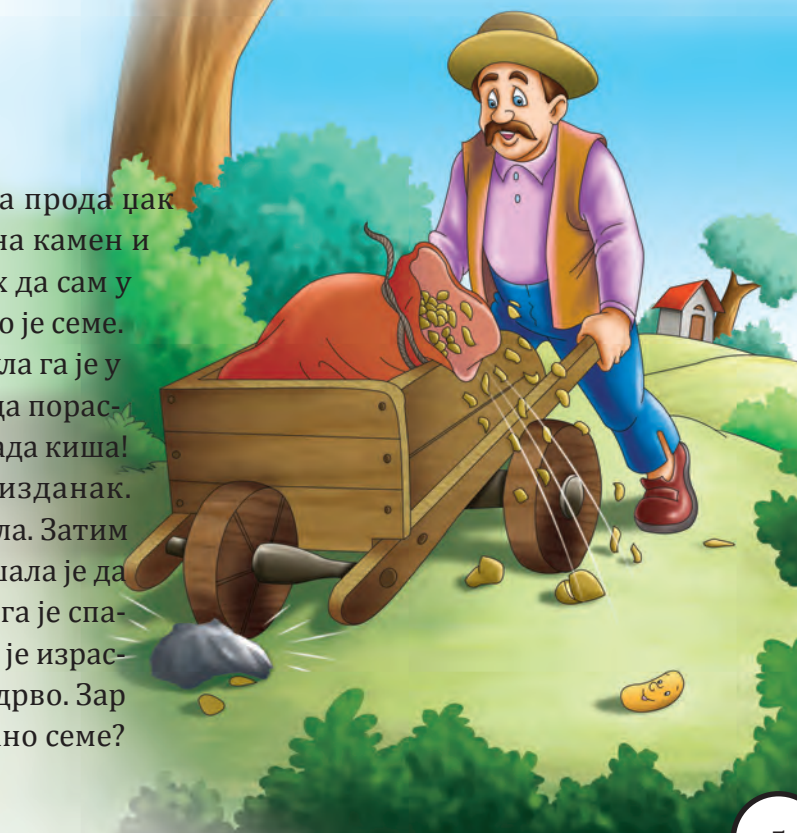
„Јупии!“, узвикнуо је кад се папирни брод отиснуо на пучину, која је испунила његову собу, целу кућу и улицу све до центра. На паркиралишту су сусрели огроман брод пун пирата.

„Хајде да их удесимо, дечаче!“, узвикнуо је капетан.

„Разумем, капетане“, весело је одговорио Јоца. Борио се јуначки и пиратски брод је ускоро потонуо. После тога, папирни брод превезао је Јоцу натраг у кревет, а он га отада држи на ноћном сточићу, за случај да капетану затреба његова помоћ!

5 Срећно семе

Пошао сељак на пијацу да прода цак семена. Али налетео је колицима на камен и семе се просуло из цака. „Волео бих да сам у земљи, тамо је безбедно“, помислило је семе. Крава која је пролазила туда утиснула га је у земљу! „Жедан сам. Треба ми вода да порастем“, помислило је семе. И поче да пада киша! Сутрадан је семе имало зелени изданак. Изашло је сунце и младица је порасла. Затим се појавио лист. Гладна птица покушала је да ишчупа семе и поједе га, али корен га је спасио. Прошле су многе године и семе је израсло у биљку, а потом у лепо, снажно дрво. Зар не мислите да је то било једно срећно семе?

6 Учитељева тајна

Био једном један учитељ који је волео да ужина за време часа. Деци је рекао да је његова ужина само за одрасле и да је за децу отровна. Једног дана, док учитељ није био ту, једно дете рече: „Да погледамо шта то учитељ једе?“ Деца су завирила у корпу, али уместо страшних ствари које су замишљала, угледала су рибизле и боровнице.

Деца су појела све рибизле и боровнице! Биле су тако слатке. „Шта ћемо сад?“, успаничило се једно дете. „Казниће нас.“ И, шта мислите да су урадили? Преврнули су учитељев сто и мастионицу, и полегали су на под. Учитељу су рекли да су сто преврнули случајно и да су онда, како би платили своју грешку, појели отровне бобице.

7 Пустоловине Милице, Шапице и Њушкице

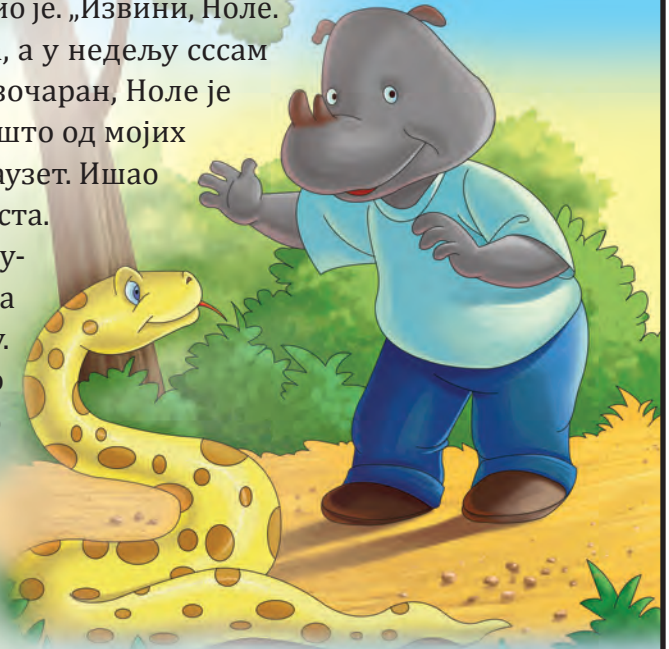
Милица и њене мачке Шапица и Њушкица сваке године су помагале Миличином тати да продаје балоне на вашару. Милица је научила како да надува балоне и веже их канапом. „Волела бих да можемо да одемо на вашар“, рекла је Милица Шапици и Њушкици, које мијаукнуше у знак да се слажу с њом. Одједном Милице сину идеја. „Тата обично има гомилу балона у гаражи, а ту негде је и мамина корпа за веш.

Хајде да нађемо мало канапа“, рече она, па одјурише у гаражу. Милица је ставила корпу у своја колица и напунила је камењем. Затим је привезала неколико балона са стране, као што је једном видела на телевизији. Корпа поче да се помера. „Хајде да уђемо пре него што одлети“, рече Милица, па извадише корпу из колица и ускочише у њу. Милица је избацила камење и корпа се лагано винула. Угледала их је мама и повикала да сиђу, али прекасно. Балон је јездио високо над крошњама, све док Милица напослетку не угледа вашариште. Ослободила је балоне пресекавши канап и корпа се полако спустила. Милица се изненадила кад је угледала полицајца, родитеље и гомилу људи како је чекају. „Да то никад више ниси урадила!“, грдили су је родитељи. Милица је схватила да је погрешила и извинила се. „Мијау“, додале су Шапица и Њушкица.

8 Викенд носорога Нолета

Носорог Ноле радовао се викенду. Радиће оно што највише воли – играће се са другарима. Стога је позвао змију Самију. „Хајде да се провозамо бициклима“, предложио је. „Извини, Ноле. Данас имам тренинг, сутра је утакмица, а у недељу сам позван на рођендан“, одговорио је Сами. Разочаран, Ноле је позвао Проку Кроку. „Хајде да саградимо нешто од мојих коцака“, рекао је. Али и Прока Крока је био заузет. Ишао је с татом на пецање. Нолету је било свега доста. Изашао је напоље и легао на траву, мргодно зурећи у облаке. Сви имају неке обавезе. А онда зачу глас како га дозива и угледа своју маму. Рекла му је да га је позвао друг лав Лале. Хтео је да сутрадан играју фудбал. „Ипак ће ово бити добар викенд“, осмехнуо се Ноле.

9 Омиљени звуци Сунчаног дана

Сунчани дан је обожавао звук потока док тече преко ситног камења. „Ствараш тако диван звук, Пенушави поточе“, рекао је. „Хвала ти, Сунчани дане“, одвратио је Пенушави поток настављајући својим путем.

Сунчани дан је чуо пчелу како зуји док сакупља мед. „Како производиш тај звук?“, упитао је. „Морам да савијам мишиће и трљам крила да би ми се тело загревало док радим“, одговорила је пчела. „То производи зујање.“

Сунчани дан је чуо дрозда како пева. „Диван звук“, казао му је. „Како га изводиш?“ „Не знам“, одвратио је дрозд. „Кад сам срећан, ја просто зинем и запевам.“

Сунчани дан је чуо децу како се смеју. „Обожавам тај звук“, обратио се једном дечкићу. „Како га ствараш?“ „Кад ми је нешто смешно, насмејем се. То ми прија“, одговорио је дечкић. Сунчани дан је срећан зато што чује тако много дивних звукова.

10 Борина награда

Враћајући се једног дана из школе, Бора је пронашао црно-белу керушу ухваћену у замку иза жбуна. Однео ју је кући. „Мислим да јој је сломљена нога“, рекао је Борин тата. „Одвешћемо је ветеринару.“ Ветеринар је керуши ставио ногу у гипс и напоменуо да ће она имати штенце. Бора је био усхићен. „Ау!“, рекао је. „Волео бих да је моја. Морам брзо пронаћи њене власнике.“ По целом крају је окачио плакате са описом керуше и својим телефонским бројем. Неколико дана касније, јавио се власник. Похвалио је Бору зато што се тако добро бринуо о њој. „Ти си веома добар дечак и зато ћу ти, кад се оштени, поклонити једно штене“, рекао је власник. „О, хвала вам!“, узвикнуо је пресрећни Бора.

11 Мајмуни и капе

Био једном један дечак који је продавао капе. Једног поподнева, док је дремао у хладу под дрветом, наиђе чопор мајмуна и однесе му све капе. Кад се пробудио, дечак се веома изненадио угледавши мајмуне како носе његове лепе капе. „Враћајте моје капе!“, узвикнуо је љутито. Али мајмуни су били презаузети једењем банана. Дечак је смислио план. Почео је да пљеска рукама и дрмуса се у струку. Пошто мајмуни воле да опонашају друге, и они почеше да пљескају и дрмусају се. Тада дечак баци своју капу на земљу. Глупави мајмуни су га опонашали, па и они побацаше капе. Дечак је брже-боље покупио своје капе и отишао.

12 Прича о паткама

Храниша је имао живинску фарму. На тој фарми држао је патке свих боја и величина – беле, браон, пругасте, шарене. Сваког јутра Храниша и његова два радника Бојан и Јован одлазили су великим камионом у град. Снабдевали су паткама и пачјим јајима школе и ресторане. Тако је једног дана Храниша пошао до града. На првој станици он изброја: „Једна, две, три, четири – четири патке за школу Краљ Петар“, и однесе их у школску кухињу. Неваљали дечак Тома рече: „Хајде да се мало нашалимо.“ Отворио је врата на камиону и све патке изађоше. „Ква! Ква!“, квакале су по читавој школи. Убрзо је цела школа била пуна патака. Деца су изашла из учионица и одушевљено узвикивала. Чувши пометњу, стигао је и Храниша. „Враћајте се у камион!“, рече он и поче да кваче, и све патке пођоше за њим.

13 Ружица у саксији

Ружица је живела у мрачној и влажној соби. Једног дана зачула је тихо куцкање на вратима. „Ко је?“, упитала је. „Ја сам мала кишна кап. Молим те, пусти ме да уђем“, плакала је. „Ни случајно!“ љутито одврати Ружица. Кишна кап је била веома тужна. После неког времена, Ружица је зачула тихо шушкање пред вратима. „Ко је сад?“, упита она. „Ја сам сјајно Сунце“, рече нови посетилац. „Немам ја времена за сунце“, охоло ће Ружица. Неколико дана касније, Ружици листови потамнеше и њена млада стабљика поче да малаксава. А онда, једног дана, зачула је цвркут птица и отворила врата да види шта се догађа напољу. Дошло је пролеће и свуда је било шареног цвећа и зеленила. Ружица је схватила своју грешку. Стога, кад су је кишна кап и сјајно Сунце поново посетили, срдечно их је дочекала. После неколико дана родила се лепа ружичаста ружа за коју је требало да захвали кишној капи и сјајном Сунцу.

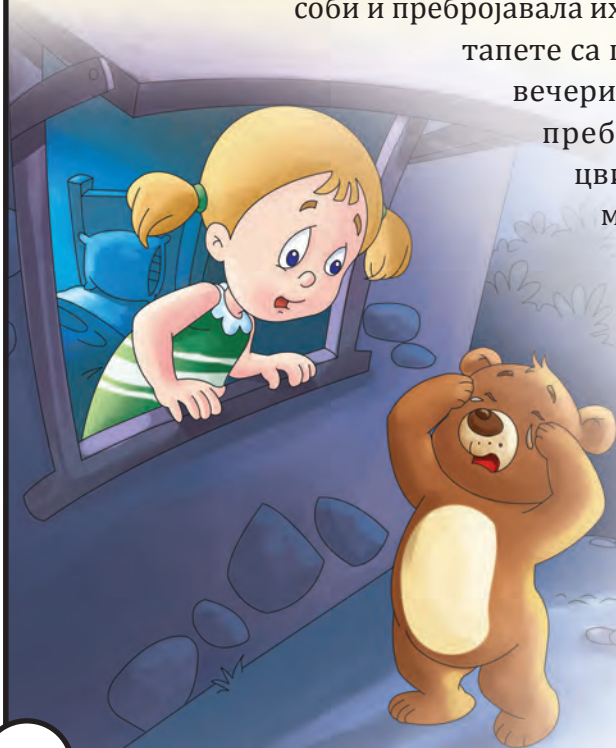
14 Цена поноса

Живела једном једна острига на дну океана. Зато што је умела да прави бисере, веровала је како је баш она најважније створење на свету! Једног дана, огроман талас избацио ју је на обалу. Остриги се обала никако није допадала и чезнула је да се врати кући. Али једна врана спазила је лепу остригу и почела да куцка кљуном по њеној шкољци. „Ко то куца?“, упита острига. „Ја сам врана и хоћу да видим како изгледаш“, одговори она. „Губи се, ругобо једна“, обрецну се острига. „Ја сам острига која прави бисере за лепе и богате. Зашто бих ти отворила?“ Врана се увредила, па је дограбила шкољку кљуном и полетела високо у ваздух. Затим је отворила кљун и испустила је. Шкољка се разбила на комаде, а бисер се откогрљао у барицу блатњаве воде. Острига је беспомоћно гледала како врана одлеће гачући весело.

15 Тапете усамљене Еме

Ема није имала браће и сестара, нити другова. Сваке вечери пред спавање, зурила би у чупаве беле овце на зидним тапетима у својој соби и пребројавала их. Једног дана Емина мама је залепила нове зидне тапете са џунглом и сликама разних животиња. Ема је те вечери била врло срећна и пред спавање је почела да пребројава животиње. Одједном је зачула тихо цвиљење. Отворила је прозор и затекла младунче медведа. „Зашто плачеш, медведићу?“, упитала је. „Не уем да нађем пут до џунгле у којој живе моји родитељи“, одговорио је медведић. „Можеш да преспаваш овде и помогнеш ми да пребројим животиње на мојим новим тапетима.“ Медведић се придружио Еми и заједно су пребројавали животиње. Сутрадан, пре но што је кренуо кући, медведић је рекао: „Испричаћу свим животињама за твоје тапете!“ Отада је Ема сваког дана имала нове госте и више није била усамљена.

16 Мала локомотива

Мала парна локомотива добила је задатак да вуче вагоне. Клопарала је својим точковима по гвозденим шинама и испуштала облаке паре. После неког времена, застала је у подножју великог брда. „Уф, сад морам да се попнем уз ово стрмо брдо“, хукнула је уморна локомотива. Прикупила је снагу, дунула у пиштаљку и покренула точкове, али није успела да мрдне вагоне. Осврнула се и крај себе угледала другу парну локомотиву. „Молим те, помози ми да превезем вагоне преко брда“, замоли је. „Зар не видиш да морам да вучем вагоне пуне угља?“, одговори друга локомотива. Мала локомотива спази велику локомотиву како стиже пругом. Изненади се кад је застала поред ње. „Шта се десило?“, упита велика локомотива. Кад је мала локомотива објаснила своју муку, нова локомотива стаде иза њених вагона. „Можемо и хоћемо“, запевахе оне и лагано кренуше узбрдо. Мала локомотива је захвалила великој локомотиви и отишла кући весело звиждућући.

17 Велики дрвена кутија за играчке

Тома и Ружица имали су велику дрвену кутију за играчке. Пуна је лутака, пливаних медведића, конопаца за прескакање и аутомобилчића. Њихова соба увек је изгледала уредно, јер су све играчке биле нагуране у велику дрвену кутију. Међутим, играчкама се то не свиђа. „Сви смо стешњени у овом мраку“, рече аутомобилчић. „Не могу ни ноге да протегнем“, појада се крпена лутка. „А ја сам стално замршен“, пожали се конопац за прескакање. „Хајде да подигнемо поклопац и изађемо“, предложио је пливани меда. Покушавали су и покушавали, али нису успели. Једног дана тата је срећивао алат у гаражи. „Тата, можемо ли да ти помогнемо?“, упита Тома.

„Наравно. Сложите ми кутије за алат“, одговори отац. Те кутије лежале су разбацане наоколо. И биле су мале, а њему је требала велика. „Хајде да се мењамо, ви узмите ове мале кутије, а мени дајте вашу кутију за играчке?“, предложи тата. „Одлична идеја“, усхићено ће Тома. Деца покупише кутије и отрчаше у своју собу. Свака играчка је добила своју кутију. Тома и Ружица били су срећни, јер је соба и даље уредна, а играчке не живе у мраку.

18 Џумбус, полицијски пас

Џумбус је храбри полицијски пас. Лопови, пљачкаши и разбојници тресли су се од страха кад виде Џумбуса како патролира улицама Љуштиграда. Показивао им је зубе и режао на њих. Лептири су пак гајили посебну наклоност према Џумбусу. Волели су га, а волео је и он њих. Свуда су га пратили. Љуштиград је био препун лептира. „У овом граду има превише лептира. Морамо се решити Џумбуса“, жалили су се грађани полицији. И тако је Џумбус склоњен из службе. Али чим је отишао, лопови и пљачкаши су постали безобразнији. Пљачкали су људе, препадали их и крали малу децу. Људи су били забринуте и сазвали су хитан састанак. „Вратите Џумбуса“, затражио је неко.

„Можемо поднети лептире, али криминалаца се морамо решити“, рекао је неко други. Убрзо се Џумбус вратио у службу и криминалци су отишли из Љуштиграда. Лептири су се вратили и сад су имали много више обожавалаца.

19 Почасно место

На годишњој прослави у шуми, почасно место увек се чува за најстарију животињу. Међутим, ове године избила је озбиљна свађа око тога ко је најстарији. Јелен рече: „Ја сам најстарији, јер сам ја створио сунце и месец.“ Лисица га прекиде: „Али ја сам направила мердевине којима си се попео на небо. Према томе, ја сам овде најстарија.“ На то стари жабац упита: „Дали то причате о мердевинама употребљеним за стварање сунца и месеца?“ „Да, да“, узбуђено одговори лисица. „Сећам се да ми је мој праунук, кога више нема“, рече жабац бришући сузе, „причао да је он засадио дрво од ког су касније направљене те мердевине.“ Кад су животиње чуле жапчеву причу, престале су да приговарају, а почасно место дато је њему.

20 Два неваљала миша

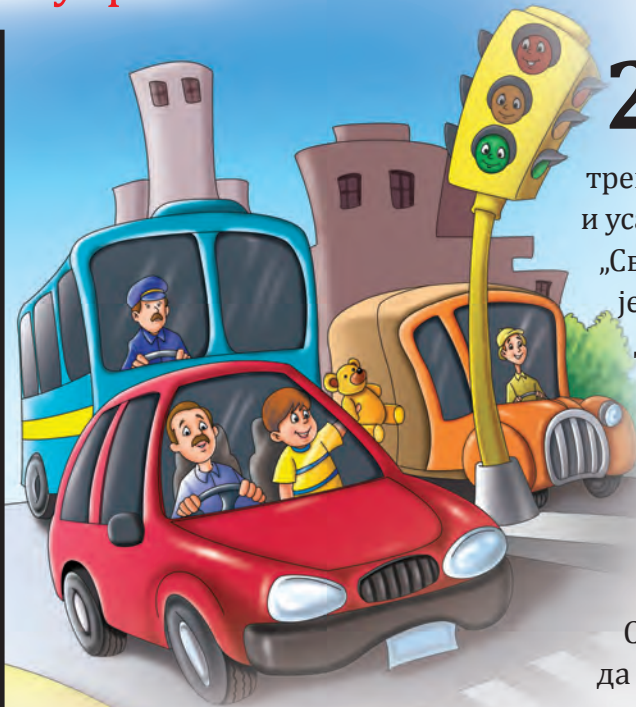
Тома Палчић и његова жена Цица Мица су два неваљала миша. Живели су у ћошкићу једне велике куће. Грицкали су храну и прљали кухињу. Једне ноћи видели су нешто невероватно. Била је то кућа за лутке, с малим столовима, столицама, креветима и столом пуним хране. Ушуњали су се у кућу и установили да је баш забавна. „Кревет је наше величине“, рече Цица Мица. „Прво морамо да поједемо храну“, нестрпљиво објасни Тома. Али, гле чуда! Кад су загризли шунку, заболела су их непца. Грицнули су и хлеб, али је Тома умало сломио зуб. „Па ово ништа није право!“, уздахну Тома. Два неваљала миша веома су се разочарала. Међутим, враћајући се у своју рупу, понели су мале кревете и столице. „Барем ће нам нешто користити“, рече Цица Мица.

21 На обали мора

Саша и његови пријатељи отишли су на обалу да возе бицикле. То је тако узбуљиво! Плажа је била пуна света. Посвуда су се продавали сладолед, кокице и слаткиши. Саша и његово друштво су се свиме почастили. Саша и Борис су више волели кокице, док је Каћа узела велике кугле сладоледа. „Погледајте!“, рече Каћа показујући према клоновима који су изводили комичан плес. Такође су показивали трикове са шареним лоптама и играли се разних игара с децом. Али деци се највише допадало јахање на понију. После тога су Саша, Борис и Марија отишли на мирнији део плаже и направили велику кулу од песка. „Кад одрастемо, живећемо сви заједно у великој кули поред мора. Зар не?“, рече Марија раздрагано. „Хоћемо“, узбуђено ће дечаца. Ускоро је дошло време за повратак и деца су се вратила кући после забавног дана.

22 Усамљени семафор

Семафор Сима стајао је на раскршћу, трепћући црвено, зелено и жуто. Био је веома тужан и усамљен. „Никоме није стало до мене!“, уздисао је. „Сви само протутње овуда!“ Сими је било драго кад је светло било црвено, па су аутомобили морали да чекају док се не упали зелено. „Сад сви гледају у мене!“, задовољно би помислио. Сима је волео децу која су га посматрала из кола све док не засветли зелено. Понекад би му и махнула. Једног дана, сироти Сима није могао да мења боје. Сви аутомобили су стајали и трубили. Двојица мајстора, која су дошли да поправе Симу, разговарали су између себе: „Морамо брзо да поправимо овај семафор! Погледај колики је застој!“ Тада је Сима схватио колико је важан. „Од данас ћу радити као сат и сви ће бити задовољни!“

23 Анђели на небу

Знаш ли да су анђели на небу играли и свирали кад си се родио? Неки су свирали клавир, неки трубу, а неки су ударали у чинеле! Сви су били срећни због твог рођења! Најстарији анђеоло Агнелије, имао је дугу, лепршаву белу браду. Загладио ју је и упитао остале анђеле: „Хмм... шта мислите, шта ће ова беба постати кад порасте?“ Један анђеоло је рекао: „Господару! Постаће уметник или плесач!“ Други је рекао: „Не, господару!

Постаће учитељ или адвокат!“ „Хмм... колико избора за нашу слатку малу бебу, ех?“, насмејао се стари Агнелије. Тада се јавио најмлађи анђеоло: „Господару, ја се бојим за ову бебу!“ „Зашто?“, упита га Агнелије. „Па ето...“, уздахнуо је младац. „Шта ако ова слатка беба буде прениска или превисока? Шта ако буде шушкала кад говори или храмала кад хода? Шта ако буде глува, или носи наочари или протезу? Шта ако је друга деца буду исмевала због тога како прича или како се облачи?“ Стари Агнелије се насмејао: „Ха! Ха! Видећеш, све ће бити у реду. Биће савршена, ма шта други рекли!“ Сви остали анђели су се сложили с њим и рекли: „Све време ћемо јој се осмехивати док буде расла. Обожавамо ову бебу, баш овакву каква је!“

14 Мала црвена кока

Живело једном на неком сеоском имању много животиња и птица. Једног дана, мала црвена кока пронашла је у дво-ришту зрно жита.

„Ко ће да посади ово семе?“, упита она осталу живину.

Патка и гуска биле су лење и одмах одбише да ишта раде.

И тако је мала црвена кока посадила зрно жита. Када је жито дозрело, мала црвена кока упита осталу живину: „Ко ће однети жито у воденицу?“ Патка и гуска ни овог пута нису обраћале

пажњу на малу црвену коку и само су се безбрижно иг-

рале. Дошло је време да се од брашна направи хлеб, па је мала црвена кока и то сама урадила. Напослетку дошло је време да се хлеб поједе. Патка и гуска приђоше мислећи како ће и оне добити део. Али црвена кока рече: „Појешћу хлеб сама јер сам само ја радила за њега.“ Позвала је своје пилиће и лепо су се погостили.

15 Бекство из циркуса

Ђоле је одушевљен! Први пут је у циркусу. „Ооо!“, раширио је очи када су у арену ушли величанствени лавови. „Погледај, Ђоле“, рекла је мама показујући према клоновима. Сви су се смејали њиховим лудоријама и шашавим шалама. Ђоле се толико смејао да је умало пао са столице. Одједном се зачуло гласно трубљење и појавила су се три слона. „Имају и младунче!“, зачичао је Ђоле усхићено. „Али шта оно ради?“ На опште запрепашћење, слонче је истрчало из арене, пресекао са стране и изашло из циркуске шатре.

„Мина! Враћај се овамо!“, викао је тренер слонова.

Међутим, Мина је била сувише узбуђена. Утрчала је у супермаркет изазивајући општу панику међу купцима. Послужила се земичкама и бананама. Затим је стигла и до језера, где је напунила сурлу водом и испрскала све пролазнике. Након што је провела дан на пољу, Мина се вратила у циркус, срећна што је опет са својим пријатељима.